

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8572/2563

พนักงานอัยการจังหวัดโจทก์ นาย ว.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 317, ป.อ. มาตรา 58, ป.อ. มาตรา 59, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 92, ป.อ. มาตรา 277, ป.อ. มาตรา 279, ป.อ. มาตรา 283 ทวิ, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 134/4, ป.วิ.อ. มาตรา 226/3, พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2562 มาตรา 5

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยชักชวนผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งอาศัยอยู่กับผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งเป็นมารดาออกจากห้องเช่าของผู้เสียหายที่ 1 ไปเล่นโทรศัพท์ในห้องเช่าของจำเลยซึ่งอยู่ไม่ไกลกัน ไม่ว่าจะขออนุญาตผู้เสียหายที่ 1 หรือไม่ เมื่อผู้เสียหายที่ 2 ถูกจำเลยพาไปพยายามกระทำชำเรา ถือได้ว่าเป็นการพาและแยกเด็กไปจากความปกครองดูแล และล่วงละเมิดอำนาจปกครองของผู้เสียหายที่ 1 อันเป็นความหมายของคำว่า "พราง" แล้ว จึงเป็นความผิดตาม ป.อ. มาตรา 317 วรรคสาม จำเลยมีเจตนาพรางผู้เสียหายที่ 2 ไปเสียจากผู้เสียหายที่ 1 เพื่อการอนาจาร เป็นเจตนาที่กระทำต่อผู้เสียหายที่ 1 มารดาของผู้เสียหายที่ 2 ส่วนที่จำเลยเจตนากระทำอนาจารและพยายามกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 2 เป็นเจตนาต่างหากจากเจตนาพรางผู้เสียหายที่ 2 ไป มิใช่กระทำโดยมีเจตนาเดียวกัน จึงเป็นความผิดสองกรรมต่างกัน

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 58, 59, 80, 91, 92, 277, 279, 283 ทวิ, 317 บวกโทษจำคุกที่รอการลงโทษไว้ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 2041/2559 และ 2875/2560 ของศาลจังหวัดพระโขนง เข้ากับโทษจำคุกคดีนี้ จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์อ้างเป็นเหตุขอให้บวกโทษ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสาม ประกอบมาตรา 80, 279 วรรคแรก, 283 ทวิ วรรคสอง, 317 วรรคสาม การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานพรางเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร จำคุก 8 ปี ฐานพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร ฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี และฐานพยายามกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานพยายามกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 8 ปี รวมจำคุก 16 ปี คำให้การรับสารภาพชั้นสอบสวนของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาอยู่บ้าง ลดโทษให้หนึ่งในสี่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 12 ปี บวกโทษจำคุกคดีละ 1 เดือน ที่รอการลงโทษไว้ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 2041/2559 และ 2875/2560 ของศาลจังหวัดพระโขนง เข้ากับโทษจำคุกในคดีนี้เป็นจำคุก 12 ปี 2 เดือน ส่วนที่โจทก์มีคำขอให้เพิ่มโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92 นั้น เมื่อไม่ปรากฏจากคำฟ้องโจทก์ว่าจำเลยถูกจำคุกมาก่อน จึงไม่อาจเพิ่มโทษได้ ให้ยกคำขอในส่วนนี้ จำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้แย้งกันใน

ชั้นฎีการับฟังเป็นยุติว่า เด็กหญิง พ. ผู้เสียหายที่ 2 ขณะเกิดเหตุอายุ 6 ปีเศษ เป็นบุตรของนางสาว บ. ผู้เสียหายที่ 1 และนาย จ. ผู้เสียหายที่ 2 พักอาศัยอยู่กับผู้เสียหายที่ 1 และนาย จ. ที่ห้องเช่าไม่มีชื่อ ห้องหมายเลข 1 ส่วนจำเลยพักอาศัยที่ห้องเช่า ห้องหมายเลข 5 ซึ่งเป็นห้องที่เกิดเหตุ ผู้เสียหายที่ 1 พาผู้เสียหายที่ 2 ไปแจ้งความต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรว่า จำเลยพยายามกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 2 พนักงานสอบสวนส่งผู้เสียหายที่ 1 ไปให้แพทย์ตรวจร่างกายที่โรงพยาบาล แพทย์ตรวจไม่พบหลักฐานว่าผ่านการร่วมประเวณี และพนักงานสอบสวนสอบคำให้การผู้เสียหายทั้งสองไว้ ชั้นสอบสวนจำเลยให้การรับสารภาพ คดีมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลย ว่า จำเลยกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1 หรือไม่ เห็นว่า พยานโจทก์ปากร้อยตำรวจโท อ. พนักงานสอบสวนเป็นเจ้าพนักงานกระทำการไปตามหน้าที่ไม่เคยรู้จักหรือมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยมาก่อน จึงไม่มีเหตุให้น่าระแวงสงสัยว่าจะแกล้งกล่าวหาและเบิกความปรักปรำจำเลยให้ต้องรับโทษ น่าเชื่อว่าได้เบิกความไปตามความจริง นอกจากนั้นตามบันทึกคำให้การของผู้ต้องหา จำเลยให้การรับสารภาพและให้รายละเอียดก่อนเกิดเหตุ ขณะเกิดเหตุจำเลยกระทำการล่วงละเมิดทางเพศผู้เสียหายที่ 2 อย่างไร และภายหลังเกิดเหตุจำเลยวิ่งหลบหนีไปโดยมีผู้เสียหายที่ 1 วิ่งติดตามไปในทันที เมื่อไปถึงบริเวณตรงข้ามปากซอย ผู้เสียหายที่ 1 ร้องเรียกให้เจ้าพนักงานตำรวจจับจำเลย เชื่อว่าจำเลยให้การรับสารภาพโดยระบือถึงพฤติการณ์การกระทำของตนเองไปตามความเป็นจริง โดยปรากฏตามคำเบิกความของร้อยตำรวจโท อ. ที่ยืนยันว่า ในชั้นสอบสวนจำเลยให้การรับสารภาพ พนักงานสอบสวนไม่ได้ขู่เช็ญ บังคับ ให้คำมั่นสัญญา หรือหลอกลวงจำเลยแต่อย่างใด และพยานอ่านข้อความในบันทึกคำให้การของผู้ต้องหา ให้จำเลยฟังก่อนลงลายมือชื่อ ตามบันทึกคำให้การดังกล่าวระบุว่าพนักงานสอบสวนได้ปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134/4 คำให้การรับสารภาพของจำเลยในชั้นสอบสวนจึงเป็นพยานบอกเล่าซึ่งตามสภาพ ลักษณะ แหล่งที่มา และข้อเท็จจริงแวดล้อมน่าเชื่อว่าจะพิสูจน์ความจริงได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226/3 วรรคสอง (1) ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 นำคำให้การรับสารภาพของจำเลยในชั้นสอบสวนดังกล่าวมาฟังประกอบพยานหลักฐานอื่นของโจทก์เพื่อลงโทษจำเลยเป็นการวินิจฉัยโดยชอบแล้ว ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการต่อมาว่า การกระทำของจำเลยเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 317 วรรคสามหรือไม่ เห็นว่า ความผิดฐานนี้กฎหมายมุ่งหมายที่จะคุ้มครองอำนาจของบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลเด็ก อันไม่ใช่ตัวเด็กที่ถูกพราก และปกป้องมิให้ผู้ใดมาก่อการรบกวนหรือกระทำการใด ๆ อันเป็นการกระทบกระทั่งต่ออำนาจปกครอง ไม่ว่าโดยตรงหรือโดยปริยาย เด็กแม่จะไปอยู่ที่แห่งใดหากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล ยังดูแลเอาใจใส่อยู่ เด็กย่อมอยู่ในอำนาจปกครองดูแลของบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล ตลอดเวลาโดยไม่ขาดตอน ทั้งเป็นการลงโทษผู้ที่ละเมิดต่ออำนาจปกครองดูแลเด็กของบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล นอกจากนี้กฎหมายมิได้จำกัดคำว่า "พราก" โดยวิธีการอย่างไร และไม่ว่าเด็กจะเป็นฝ่ายออกจากบ้านเองหรือโดยมีผู้ชักนำหรือไม่มีผู้ชักนำ หากมีผู้กระทำต่อเด็กในทางเสื่อมเสียและเสียหายย่อมถือได้ว่าเป็นความผิด ผู้เสียหายที่ 2 เบิกความยืนยันว่า จำเลยเป็นผู้ชักชวนผู้เสียหายที่ 2 เข้าไปเล่นโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยในห้องเช่าของจำเลย การที่ผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งอาศัยอยู่กับผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งเป็นมารดาออกจากห้องเช่าของผู้เสียหายที่ 1 ไปเล่นในห้องเช่าที่เกิดเหตุซึ่งอยู่ไม่ไกลกัน ไม่ว่าจะขออนุญาตผู้เสียหายที่ 1 หรือไม่ก็ตาม เมื่อถูกจำเลยพาไปพยายามกระทำชำเรา การกระทำของจำเลยดังกล่าวย่อมทำ

ให้อำนาจปกครองดูแลของผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งเป็นมารดาถูกตัดขาดพรากไปแล้ว ดังนั้น เมื่อผู้เสียหายที่ 2 ถูกจำเลยกระทำความผิดลักษณะเสื่อมเสียเยี่ยงนี้ ถือได้ว่าเป็นการพาและแยกเด็กไปจากความปกครองดูแล และล่วงละเมิดอำนาจปกครองของผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งเป็นมารดา อันเป็นความหมายของคำว่าพรากแล้ว การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 317 วรรคสาม ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิจารณามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการต่อมาว่า ความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากมารดาเพื่อการอนาจาร ความผิดฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี และความผิดฐานพยายามกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีเป็นความผิดกรรมเดียว ผิดต่อกฎหมายหลายบทนั้น เห็นว่า การที่จำเลยพรากผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งเป็นเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งเป็นมารดาโดยปราศจากเหตุอันสมควรเพื่อการอนาจาร และได้พยายามกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 2 แม้การกระทำของจำเลยดังกล่าวจะเป็นการกระทำต่อเนื่องในวันเดียวกันก็ตาม แต่เห็นได้ว่าจำเลยกระทำไปโดยมีเจตนาต่างกัน กล่าวคือ จำเลยมีเจตนาพรากผู้เสียหายที่ 2 ไปเสียจากผู้เสียหายที่ 1 เพื่อการอนาจารอันเป็นเจตนาที่กระทำต่อผู้เสียหายที่ 1 มารดาของผู้เสียหายที่ 2 ส่วนที่จำเลยกระทำต่อผู้เสียหายที่ 2 เป็นเจตนากระทำอนาจารและพยายามกระทำชำเราอันเป็นเจตนาต่างหากจากเจตนาพรากผู้เสียหายที่ 2 ไปดังกล่าว จึงมิใช่กระทำโดยมีเจตนาเดียวกัน การกระทำของจำเลยตามคำฟ้องจึงเป็นความผิดสองกรรมต่างกัน ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 ลงโทษจำเลยมานั้นจึงชอบแล้ว ฎีกาจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน ส่วนฎีกาของจำเลยที่ขอให้ลงโทษสถานเบา นั้น เห็นว่าที่ศาลล่างทั้งสองใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษจำคุกจำเลยก่อนลดโทษฐานพยายามกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีให้จำคุก 8 ปี และฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลเพื่อการอนาจารให้จำคุก 8 ปี นั้น หนักเกินไป ศาลฎีกาเห็นสมควรแก้ไขให้เหมาะสมกับพฤติการณ์แห่งคดีนี้ แม้ระหว่างพิจารณาของศาลอุทธรณ์ภาค 1 จะมีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 มาตรา 5 และมาตรา 9 ให้ยกเลิกความในมาตรา 277 และมาตรา 279 ตามลำดับ และให้ใช้ข้อความใหม่แทน แต่กฎหมายที่แก้ไขใหม่ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงต้องใช้กฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดบังคับแก่จำเลยตามที่ศาลล่างทั้งสองวินิจฉัยมา พิจารณาแก้เป็นว่า ให้ลงโทษจำเลยฐานพยายามกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี จำคุก 5 ปี และฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลเพื่อการอนาจาร จำคุก 5 ปี รวมจำคุก 10 ปี คำให้การในชั้นสอบสวนของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระหนงละหนึ่งในสี่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 6 ปี 18 เดือน บวกโทษจำคุก 2 เดือน ที่รอการลงโทษไว้ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 2041/2559 และ 2875/2560 ของศาลจังหวัดพระโขนงเข้ากับโทษในคดีนี้เป็นจำคุกจำเลย 6 ปี 20 เดือน นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1

องค์คณะ

ภักตร์ศักดิ์ วรรณแสง · อัมพันธ์ สมบัติสถาพรกุล · สืบพงษ์ ศรีพงษ์กุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) — deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/8572/2563>